

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jacobi Alvarez de Paz Opera

De Exterminatione Mali, Et Promotione boni - Libri quinque

Álvarez de Paz, Jacobo

Lvgdvni, 1613

Quàm sit Paupertas viro Religioso necessaria. Cap. 2.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77843](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77843)

Epist. 26. ad Pammachium.

tegritatem ac valorem restituit. Nec tandem eas derelinquimus, ut rerum temporalium cura soluti, liberius scientia seculari studeamus. Hac fuit quorundam antiquiorum philosophorum paupertas, quam certe Christo credens, & premium eius aspiciens, debet in suscepta à se mediocritate supergredi. Quare huius abiectionis opum ab Ethnicis facta dum meminit Hieronymus, hac ait: Fecit hoc Crates Thebanus, fecit & Antisthenes, fecerunt plurimi, quos vitiosissimos legimus. Plus debet Christi discipulus praestare, quam mundi philosophus, gloria animal, & popularis aura, atque rumorum venale mancipium. Tibi non sufficit opes contemnere, nisi Christum sequaris, Christum autem sequitur, qui peccata dimittit, & virtutum comes est. Cuius ergo rei gratia à nobis sunt mundi difficultates deserenda? Equidem assero, ut posito rerum terrenarum pondere expediti Christum sequamur, ut occasiones peccandi fugiamus, ut curas, & seculi sollicitudines abiciamus, ut tranquille rebus diuinis vacemus, ut pro peccatis nostris non nihil sustineamus, ut contemptis terrenis caelestia suspiremus, & ut thesaurus in com parabilis in aeterna patria nobis obtingat. Hic est scopus Christianae paupertatis, ad quem nuditas, & reliqua quae paupertate continentur, ex nostra intentione dirigatur.

Hac igitur paupertas, quae actu omnia temporalia abiicit, & affectu derelinquit, ut mens liberius in Deum tendat, & caelestia concupiscat, est paupertas religiosa, si tamen non ad tempus suscipiatur, sed perpetuo voto firmetur. Religio namque status Ecclesiae est in perfectionem tendens, & ab iis quae perfectionem impediunt, hominem eximens. Status autem ut iure status nomen & substantiam teneat, debet esse stabilis, atque perpetuus, nisi Paupertas, Caritas, & Obedientia, ad eum pertinentes, sub votum cadant. Duobus enim modis possumus ad aliquid faciendum ligari, aut praecipito, aut voto. Deus vero non obligauit nos ad actus praedictarum virtutum aliquo suae legis praecipito, ut scilicet, nihil omnino possideremus, ut ab vxoribus accipiendis abstinere-mus, ut superior à nobis sponte electo in omnibus subderemur, sed haec sub consilio reliquit. Ergo votum necessarium fuit à nobis emissum, quod nos ad haec facienda ligaret, atque adeo ipsa tamquam Ecclesiae statum facientia constitueret. Paupertas igitur nostra debuit esse voti obligatione promissa. Quae profecto nulli nos discrimini damni corporalis aut spiritualis exponit. Quia cum res temporales libenter dimittimus, non est cur propter illas congregandas aliquid peccatum timeamus. Et necessaria ad vitam nobis deesse non poterunt, cum propter regnum Dei terrena contemnimus. dicente Domino: Quarite primum regnum Dei, & iustitiam eius, & haec omnia adiicientur vobis. Neque etiam haec omnimoda rerum abrenuntiatio se largitioni elemosynarum opponit. Quia perfectus est pro Christo omnia simul tribuere, quam multis retentis, quaedam tantum paulatim ac per partes erogare. Vnde Hieronymus contra Vigilantium ait: Quod autem asseris, eos melius facere, qui vtuntur rebus suis, & paulatim fructus possessionum suarum pauperibus diuidunt, non à me eis sed à Deo respondebitur. Si vis perfectus esse, vende quae habes, & da pauperibus, & veni, sequere me. Ad eum loquitur, qui vult esse perfectus: qui cum Apostolis patrem, nauiculam, & rete dimittit. Ille quem tu laudas, secundus & tertius gradus est, quem & nos recipimus, dummodo sciamus prima secundis & tertiis praefenda. Et in libro de Ecclesiasticis dogmatibus scriptum est: Bonum est facultates cum dispensatione pauperibus erogare;

Matth. 6. 33.

Epist. in Vigilantium suo. 10. 2.

Matth. 9. 21.

Insero per Aug. 6. 71. 10. 8

A melius est pro intentione sequendi Dominum in simul donare, & absolutum à sollicitudine cum Christo egere. Maneat ergo religiosam paupertatem esse abrenunciationem rerum temporalium re & multo magis animo factam propter desiderium perfectionis, & regni caelestis, quam votura stabilium, & voluntas nostra pollicitatione ligata firmavit.

Quam sit Paupertas viro religioso necessaria.

CAPVT II.

B **H**ac natura Paupertatis sic à nobis exposita manifestè colligitur, eam viro religioso esse maximè necessariam, sine cuius adminiculo perfectionem, cuius gratia, à mundo discessit, & caenobium ingressus est, obtinere non poterit. In statu religioso initium ac radix eius, substantia, ac natura ipsius, & adminicula ut haec eius natura subsistat, consideranda sunt, sine quibus factus erit, & quasi in tabella depictus, non verò verus, & viuus (ut ita dicam) atque aliqua stabilitate solidatus. Ego enim hunc statum arbori similem iudico, cuius radix non in terra ista nostra, sed in caelo, aut in spe firma consequendi caelum, latet: cuius truncus ex hoc loco confurgit, & rami virtutum hinc inde se conuenienter expandunt, suauissimis fructibus onerati, cuius frondes & folia fructus protegunt atque defendunt. His omnibus similis est beata Paupertas, ut quam religioso statui necessaria sit, euidenter appareat.

C Ipsa est huius sublimis atque proceræ arboris radix quam si euellas, arbor arefcet, & omnino peribit. Decreuerat Dominus, regi superbo, iam castigato, & emendato, & humili facto, regnum, quod propter superbiam abstulerat, restituere, utque suum decretum illi patefaceret, ostendit illi arborem magnam & fortem, in super, & vigilem, & sanctum clamantem, atque dicentem: Succidite arborem, veruntamen germen radicum eius in terra finite. Hoc autem verbum exponens Daniel, dixit: Quod autem precepit, ut relinqueretur germen radicum eius: regnum tuum, o rex, tibi manebit, postquam cognoueris potestatem esse caelestem. Si Dominus in ultionem superbiae tuae, o religiose, aut in poenam ambitionis tuae, aut ramum mansuetudinis, aut compassionis, aut alterius moralis virtutis abscindi, vel fructus bonorum operum ad tempus dispergi permiserit, modo amor, & custodia Paupertatis maneat, spes est quòd aliquando, eo miserente, & te oculis benignis aspiciente, resurgat. At si incipias radicem paupertatis euellere, & ut alter ludas loculos habere, & ea quae semel Deo obtulisti, sine timore rapere & suffutari, signum est maioris mali; si citò ad mentem non redieris, ita obduresces, ut fortè nunquam reparearis. Sed vnde constat Paupertatem religiosi status esse radicem? Ex eo certè quod Dominus dixit adolecenti, qui quomodo vitam aeternam possideret, rogauit. Si vis, inquit, perfectus esse, vade, vende quae habes, & da pauperibus. Acti dixisset: initium perfectionis inde tibi sumendum est, ut bonis temporalibus valedicas: haec est radix ex qua vsque ad caelum immo & supra caelum usque ad sedem Dei contemplandam caput attolles; si verò haec defuerit, vanum est tibi statum adipiscendae perfectionis arripere, aut substantià huius status velle tenere. Status hic religiosus quasi aceruus est omnium spiritualium

Dan. 4. 3.

Dan. 4. 23.

Matth. 19. 21.

bonorum. In eo Fides viget, Spes roboratur, Charitas feruet, Prudentia iubet, iustitia regit, Fortitudo exequitur, Temperantia famularur. In eo lectio occupat, Meditatio ruminat, Oratio poscit, Contemplatio suspendit, terrestria fugiunt, caelestia adueniunt, & spiritus humanus ineffabiles thesauros meritum acquirit. Quae autem erit quasi radix huius bonorum fasciculi? Id ex eius opposito cognoscamus. Paulus ait: Radix omnium malorum est cupiditas.] Ergo radix omnium bonorum erit sancta & sponte admissa Paupertas. [Illam appetentes saepe errauerunt a fide, & inseruerunt se doloribus multis.] Fidem, inquam, deseruerunt, ne opes amitterent, & mille labores, & afflictiones subierunt, vt eas possiderent. Ergo voluntate pauper, expeditus est, vt fidem seruet, & a multiplici cura & tribulatione se eximat.

1. Timor. 6.10.

Lib. de morib. c. 9.

Prou. 10. 15. Iob. 26.7.

Matth. 5. 3. Matth. 6. 19. Luca 6. 20. Luc. 10. 4.

Epist. 11. cap. 4.

Eruditè sanè Guilielmus Parisiensis paupertatem hanc initium esse vitae religiosae notauit. Dicitur, inquit, quòd illud nihilum, & vacuum, paupertatis fundamentum est, & infirmamentum virorum perfectorum. Quemadmodum enim auari & cupidi firmamentum & fundamentum suum habent diuitias, sic viri sanctitate perfecti paupertatem istam. Et hoc est, quod legitur in Prouerbiis: Substantia diuitis vrbis fortitudinis eius.] Hoc est, quod legitur in Iob: Qui extendit aquilonem super vacuum, & appendit terram super nihilum.] Aquilonem vocans Ecclesias de gentibus: quoniam ad Aquilonem maximè erant gentes eo tempore conuertendae. Eandem vocans & terram cui benedixit Dominus, Aquilonè: Super hoc fundabat vacuum: & hanc terram appendebat super hoc nihilum, quòd fundamentum Christianae religionis ponebat, dicens: Beati pauperes spiritu, quoniam ipsorum est regnum caelorum.] Et expressius: Nolite thesaurizare vobis thesauros in terra. Et: Beati pauperes, quia vestrum est regnum Dei.] Et: Nolite portare sacculum, & peram. Non aliter in eis fundaturus Ecclesiam. hoc est, in Apostolis, nisi prius eos ad istud nihilum deduxisset, & ipsos in eo stabilisset atque firmasset. Denique hoc nihilum fundamentum est omnis religionis professionis, & ordinis. Vnde & nullus religionem aliquam intrat nisi in isto nihilo primo fundatus fuerit, & firmatus, nisi ad illud voto se adstrinxerit, & in illo se perpetuò permanensurum promiserit. Diuites enim, religionem intrantes, quasi cameli gibbosi, per foramen acus intrant, & ideo gibbositatem saeculorum, & marsupiorum temporalium bonorum, prius deponunt, alioquin non intrant.

Et Petrus Damianus, quàm rerum temporalium possessio religiosum a suo statu alienum faciat, & a Christo, cui se antea dicauerat, postea seiungat, his grauissimis verbis exponit: Quia ad ea, quae reliquit, terrena qualibet congerenda, reuertitur, sicut alienus est a saeculo, quo se decreuit exuere, ita etiam regno Dei apertus ultra non est, quod indubitanter acceptum noluit possidere. Fatuus nimirum viator nec eò reuertii potest, vnde irreuocabiler prodit, & quò ire disposuerat, non peruenit. Enimvero cum mudo renūciamus, proprietatem nostram caelum esse constituimus, & nos illius proprietates consequenter effecti sumus, vt illud esset portio nostra, & nos peculiariter hereditas sua. Quapropter, o Monache, vis in tuo foculo recondere Christum? Excute prius nummum: Neque enim in vno receptaculo congruè sociantur. Nam si verumque simul incluseris, alterum sine altero vacuum possessor inuenies. Quanto quippe in egenis mundi lu-

cris copiosior fueris, tanto a veris diuitiis aerumnosius inanescis. Nummus ergo si est, in aliena protinus iura concedat, vt vacuum tui pectoris arcam Christus inueniat. Magnus quippe hospes in diuersorij tui quærit angusta descendere, atque idcirco solus vult & sine confortibus habitare. Cedat, cedat terrena pecunia, vbi thesaurus caelestis admittitur. Sic ille.] Si ergo status noster postulat, vt nec voluntatem nostram teneamus, quanto magis postulabit, vt externis facultatibus renuntiemus? Si nos facit crucifixus mundo, quoniam modo illi, qui & nobis etiam crucifixus est, per curam bonorum temporalium poterimus deseruire? Si mortui sumus saeculo, quoniam ratione possumus res eius desiderare, & querere & in dominium nostrum vendicare? Paupertatem ergo, o religiose, initium tui status, ac radicem agnosce, quam si posthabueris, fortè poteris in cœnobio manere, sed haud dubiè non valebis professionem tuam integram inuiolamque seruare.

Est etiam Paupertas status religiosi substantia, si non tota, at vna ex partibus præcipuis illius. Nam & via quadam est ex Paupertate, Castitate, & Obedientia composita, qua mundus relinquitur, ad perfectionem Charitatis noxiam cupiditatem destruentem acceditur, & ad caelum expeditius operatur. Sicut ergo brachia, aut manus, ad substantiam humani corporis pertinent, ita & sancta Paupertas status religiosi portio selecta est. Si illam deseras, quasi a tuo statu brachium, aut meliorem, & magis necessariam partem abscindis. Et non immeritò Paupertas brachio similis dicitur, quia non aliter religiosus status, quàm corpus brachii, Paupertate roboratur. Iure quoque potest potioribus corporis partibus comparari, quia sicut quaedam sunt corporis partes adeo necessariae, vt illis præcisis vita pereat, nec corpus in esse humano subsistat; ita si ab statu nostro Paupertas tollatur, ille quidem omnino destruitur. Quare dixit Innocentius huius nominis tertius, abdicacionem proprietatis, non minus quàm custodiam Castitatis, ad statum religiosum pertinere. Hinc ille adolescens, qui tam alacriter viam perfectionis arripere voluit, ab eo retrocessit, quia dimissionem facultatum suarum sibi haudquaquam persuasit. Cum audisset autem adolescens verbum, abdicacionis scilicet rerum, abiit tristis, erat enim habens multas possessiones. Sic multi ab hoc statu quietissimo accipiendo se subtrahunt, ne a se cum dolore rerum temporalium possessionem abscindant. Sic etiam nonnulli post arripitum sanctum propositum, statum suum Deo charissimum quem professi sunt, labefaciunt, & non sine magno scandalo aliorum corrumunt, quia Paupertatem violant, ad quam voto se seruandam obstrinxerant. Status hic arcta via est, aut arcta vitae angustissima semita, quia itur in caelum; est angusta porta rimula, aut (si mauis) posticum strictissimum quo intratur in patriam: Quomodo per illud, cura & possessione rerum temporalium oneratus ingredieris? Est foramen acus per quod camelus transire non potest, quomodo tu camelo gibbosior factus, & rebus temporalibus, quae latum occupant spatium, vndiquaque circumdatus, poteris per hoc foramen pertransire? Arctissimum nos foramen expectat, inquit Bernardus. Si, quem sequimur, consequi volumus: per angustam contendamus ingredi portam necesse est. Quid tu cameli gibbum: quid tu pecuniosè proditoris oculos tollis? Non sic impie, non sic ingredieris. Foramen acus huiusmodi sarcinas non admittit.] Et quidè ille de postremo foramine

Cum ad monaster. de statu monach.

Matth. 19.22.

Matth. 19.24.

Ser. ecce nos retin. quicquid.

loqui

loqui videtur, quod in egressu ex hac vita sumus transiuri, sed si illud diuites tuò non transeunt, qui licet possunt habere diuitias, quoniam pacto tu securus pertansibis, & in conspectu Domini comparabis, qui fœdificagus redditus, & pollicitationis violator, res huius sæculi illiciter possedisti, & vt ambulare non posses per viam Dei, nec per ianuam perfectionis ingredi, te bonis temporalibus onerasti?

Est itaque Paupertas pars quadam religionis substantiæ atque naturæ: quam religiosi antiqui ita diligebant, & vitium oppositum proprietatis abominabantur, vt neminem aliquid temporale sibi referuantem in suum consortium admitterent. Vnde Cassianus de eo loquens, qui in monasterio recipiebatur, hæc ait: Diligentia summa perquiritur, num de pristinis facultatibus suis inhererit ei vel vnus nummi contagio. Sciunt enim eū sub monasterij disciplina diuini esse non posse, sed ne humilitatis quidem, aut Obedientiæ apprehensurum esse virtutem, nec illa cœnobij paupertate, ac districtiōne fore contentum, si in conscientia eius pecuniæ quantumcumque latuerit. Sed vbi primum exorta fuerit qualibet occasione commotio, fiducia stipis illius animatum, continuo de monasterio velut funda rotante fugiturum. Hæc nos in hoc Patre legimus, & licet non legeremus, non sine mœrore sciremus. Aliquos etenim vidimus post ingressum religionis ex aliqua causa nondum mundiali substantia nudatos, tanta sequitæ se gerere, tantis tentationibus impeti, tam miseris facibus instabilitatis vigeat, vt tandem victi ad seculum reuertantur, in quo domina facultates eos iam liberos factos non sine ingenti damno ipsorum, iterum in seruos recipiant. Qui autem ex his perseverant, certum est mille molestias sustinere, quo vnque onus bonorum temporalium abiciant, quo excusso statim, non sine admiratione incipiunt quasi in magna tranquillitate positi respirare.

Ex his constat quàm sit Paupertas viro religioso necessaria, siquidem est vna ex tribus, præcipua pars status illius, sine qua aut non poterit in cœnobio perdurare, aut saltem non valebit suæ obligationi satisfacere, neque fidelitatem Deo promissam custodire. Hæc est, quæ sanctus status nostri protegit, & ne putrescant, ab omni malo defendit. Murus reipublicæ secularis quisnam est? Opes, diuitiæ, thesauri, armamentaria, valida manus fortissimorum militum & regis, qui imperat cæteris, in gubernando dexteritas, & in bellando potentia. Et murus reipublicæ religiosæ quis erit? Non diuitiæ sed nuditas, non thesauri, sed rerum abdicatio, non aliud quid, quàm Deo fidens animosâ Paupertas. Quis hoc dicit? Deus ipse, qui fallere, aut falli non potest. Quis inquit, volens turrim ædificare, non prius sedens computat sumptus, qui necessarij sunt, si habeat, ad perficiendum? Quis rex iturus committere bellum aduersus alium regem, non sedens prius cogitat, si cum decem millibus possit occurrere ei, qui cum viginti millibus venit ad se? Sic ergo omnis ex vobis, qui non renunciat omnibus, quæ possidet, non potest meus esse discipulus. Sensus est; Quod ædificanti turrim, sunt expensæ, & sumptus; & quod regi pro suo regno pugnanti sunt milites: idem est Christum in statu perfectionis sequenti paupertas. Ille sumptibus turrim extruit, ille alius militibus hostem vincit; hic verò se paupertate & rerum nuditate protegit. Qui ditior est, breuius & facilius ædificat; qui potentior est, efficacius se suaq; defendit; qui verò pauperior est, multo melius hostes animæ proterit, & turrim perfectionis, vsque

A ad finem perducit. Ille primus si sumptus habeat, & ille alius si potentissimum exercituum instruat, risui non patent, & hic similiter, si sit paupertatis amator, & cultor, vitam suam sublationibus dæmonum non exponit. Sapienter quidem Augustinus ait: Turrim quippe illam ædificare, & contra regem illum dimicare, esse discipulum Christi, est. Habere autem sumptus ad perficiendam turrim, & habere fortia decem milia contra viginti milia regis, renunciare est omnibus, quæ sunt eius. Et Venerabilis Beda. Ad illud ædificium, scilicet temporale, sumptus facimus, si non habita colligamus. Ad istud scilicet spirituale sumptus facimus, si & habita relinquamus. Ac postea: Manifestissime Dominus hac conclusione docet quid sit ædificare turrim, vel cum rege fortiore facere pacem, suū videlicet esse discipulum. Præparate autem sumptus ad perficiendam turrim, & mittere legationem ad impetrandam pacem, non esse aliud, quàm renuntiare omnibus, quæ possidemus. Ista itaque sunt expensæ, quibus palatium perfectionis ædificamus, isti exercitus, quibus nos ab hostium copiis protegimus, fidelis & inuiolata paupertas. Hæc ditior est omnibus opibus huius sæculi, & omni eius potentia fortior, quia seculum diuitias Dei nos sustentantes & potentiam defendentem inuoluit. Ego autem mendicus sum, & pauper; Dominus sollicitus est mei. Adiutor meus, & protector meus tu es: Deus meus ne tardaueris. Vni paupertati duo promittit, & solitudinem patris ad sustentandum; quid ditius? & adiutorium potentis ad protegendum, quid robustius? Nemo erit (vt opinor) in nostro statu tam insipiens, qui has paupertatis expensas, & hoc adiutorium mendicitatis non in magno pretio habeat, & cunctis huius sæculi diuitis, & potentia non præferat.

Status religiosus quasi stadium est, in quo cum dæmone hoste reterrimo, & cum sæculo nequam, & cum fallaci carne luctamur. Opes autem ad luctam aptissimæ, non sunt possessio rerum temporalium, sed nuditas. Quare Paulus ait: Omnis autem, qui in agone contendit, ab omnibus se abstinet, & illi quidem vt corruptibilem coronam accipiant, nos autem incorruptam. Agon Ecclesiæ, siue locus pugnae, non alius dicitur conuenientiùs, quàm status religiosus, in quo non tantum pro obseruatione mandatorum decertamus, sed & multis rebus antea nobis licitis, quia cum consiliis pugnant, & a perfectione retardant, bellum indicimus. Si in hanc arenam descendimus, si victoriam reportare cupimus. Si in præmium victorum oculos intendimus, necesse est, vt ab omnibus rebus huius sæculi abstinemus. Si autem omnia etiam intima relinquenda sunt, & caro domanda (vt postea dicemus) ac propria voluntas proterenda; quanto magis res temporales abiciendæ sunt, quæ extrinsecus adiacent, & manifeste ad onus, & ad vincula nos detinentia, & ad impedimenta crassiora perfectionis pertinent. Qui cumque ad fidei agonem venimus, inquit Gregorius, (& idem multo melius iis qui ad perfectionis agonem veniunt, diceret) luctamen contra malignos spiritus sumimus. Nil autem maligni spiritus in hoc mundo proprium possident. Nudi ergo cum nudis luctari debemus. Nam si vestitus quispiam cum nudo luctatur, citius ad terram deiicitur, quia habet vnde teneatur. Quid enim sunt terrena omnia, nisi quedam corporis indumenta? Qui ergo contra diabolium ad certamen properat, vestimenta abiciat, ne succumbat. Nihil in hoc mundo amando possideat, nullas rerum labentium

Lib. 2. g. 9. ehang. 9. 1.

Lib. 4. in Luc. ad eundem loc

Pf. 39. 18.

1. Cor. 9. 25.

Hemil. 32. in ehang.

Lib. 4. c. 3.

Luc. 14. 28.

delectationes requirat, ne vnde ad votum tegitur ad A
 casum inde teneatur.] Hanc viam Paupertatis om-
 nes sancti patres decedentes nostri, qui statum religio-
 nis fundarunt, aut in eo se Deo consecrarunt, sectati
 sunt. Nullus illorum pestem proprietatis sibi inesse,
 aut gemmā paupertatis à se abesse sustinuit. Sciebāt
 enim illi, ad vitam secularem, & ad sanctitatem, quæ
 in illa potest haberi, affectus paupertatem sufficere:
 at vitæ religiosæ illam ipsam sine paupertate effectus
 & operis lat esse non posse. Ideo non tantum vnum
 as, sed duo æra, non aliter quam sapiens illa vidua
 euangelij, in gazophylacium miserunt, vnum videli-
 cet, quo quidquid actū habebant, comprehenditur;
 & alterum, quo affectus, omnia relinquens quæ ha-
 bere poterant, continetur. Sic quisque eorum ore
 Domini laudatur, & in hoc negotio paupertatis reli-
 quis sua non relinquētibz antefertur. Omnes, in-
 quit, ex eo, quod abundabat illis, miserunt, hac verò
 de penuria sua omnia, quæ habebat, misit totum vi-
 ctum suum.] Planè sancti monachi, ac religiosi to-
 tum victum suum obtulerūt Domino, quia nihil peni-
 tus reseruant, vnde vitam sustentarent, & suis
 necessitatibus prouiderent. In quo tamen non fue-
 runt temerarij, aut sui ipsorum occisores, quos Deus
 in suam domum suscipit, & qui pascit coruos, & ve-
 strit lilia agri, amatores suos sine victu, & vestitu, &
 alijs ad vitam necessarijs, non derelinquit.

Luca 21.
2.

Mar. 12.
44.

Matth. 6.

Hebr. 12.
1.

Ideoque, & nos (vt verbis Pauli finiamus) [tan-
 tum habentes impositam nubem testium, deponen-
 tes omne pondus, & circumstant nos peccatum, per
 patientiam curramus ad propositum nobis certa-
 men. Qu enam est hæc nubes? Est profecto Sancto-
 rum copiosissima multitudo, qui in statu religioso
 constituti, omnimodæ nuditatis amatores extiterūt.
 Hæc nubes non ex vaporibus, sed ex fidelissimis testi-
 bus diuine bonitatis & prouidentie coagulata est:
 quia nullus eorum, aut fame perit, aut frigore de-
 cessit, licet nihil omnino possiderent. Atque adeo
 testati sunt Deum summe bonum, & summe fidelem
 esse, qui tam abundanter sperantes in se, omnibus bo-
 nis etiam, temporalibus, implet. O nubes salutaris, &
 salubris, quam Christus vernis iustitiæ solē terra in su-
 blimen regione vitæ perfectæ exulit, vt terram, de
 qua sumpta est, id est, statum secularem, sanctissimis
 exemplis, & sanctissima doctrina rigaret. Hanc nubem
 impositam habemus, siue (vt Græca exemplaria
 legant) circumpositam, quia vndique nos tangit,
 quod vniūque oculos vertamus. Hinc Benedictus
 alluget, hinc Bruno occurrat, hinc Dominicus, aut
 Hieronimus, aut Ignatius, aut alij religionum funda-
 tores, & eorum filij emergunt, mando pauperes,
 Deo dantes, qui nos ab æstu terrenarum cupidita-
 tum oppugnant, & in tentatione diffidentie nos
 protegent. Eorum itaque exemplis animati, depo-
 namus omne pondus, omnem niuivum grauedi-
 nem humane cupiditatis, & quidquid terrenum
 ætèrnatate mentem nostram in inuisis deprimit,
 vt scilicet effectus ad nubem testium, quæ supra nos est,
 id est, ad societatem sanctorum, euolemus: eisque
 hæc imitatione, illic verò premio iungamur. Depo-
 namus etiam circumstant nos peccatum, multiplex,
 iniqua, illud peccatū, quod ex desiderijs diuitiarū, &
 ex cupiditatibus terrenis terrenatū, non propter malū
 ipsatū, quasi ipsa mala essent, eum à Deo bonæ cōdi-
 tiōe sunt, sed propter culpam & fragilitatem nostram,
 emergit. Quod si aliqua necessitate, quæ nuditatem
 comitari solet, & aliqua incommoditate prema-
 mur, non ideo desistendum est, immo per pa-
 tientiam curramus alacriter, molestas sustinen-
 tes ad propositum nobis certamen, vel ad locum

certaminis, in quo sumus cum hostibus pugnaturi,
 & post gloriosam victoriam, gloriæ coronam ob-
 tenturi. Zachæus turbam deseruit, & in arbo-
 rem Sycomorum ascendit, vt Christum transeun-
 tem videre posset. Vnus nobis, et illic scopus est,
 quoniam, & nos multo felicior, quia non Christum
 mortalem, & transeuntem, sed immortalem, &
 ad dexteram Patris sedentem, videre gelimus.
 Turba igitur rerum temporalium, quæ nos tur-
 bat, & inquietat, relinquenda est, & in sanctam
 crucem religiosi status alacriter ascendendum: vbi
 Saluatorem nos ad præmia vocantem aliquando
 videbimus. Si ergo paupertas est quali radix, at-
 que initium nostri status, si est pars substantiæ eius,
 si est robur & firmamentum ipsius, si est agilitas,
 quæ ad luctum præparat, & arbor alta atque pro-
 cera, ex qua Christum oculo contemplationis
 aspiciamus, constat, eam esse omnino necessariam,
 sine qua nec veri religiosi esse possumus, nec (si
 eam grauitè ledimus) ius ad cælestè regnum ha-
 bebimus.

Luca. 19.
4.

Quantis Paupertas prerogati-
 us emineat.

CAPVT III.

N republica huius seculi nihil est diui-
 tiis vitulus, nihil rerum abundantia pre-
 stitiosus. Si regnum, magnam aurī & ar-
 genti, & aliarum rerum, quæ in opibus
 numerantur, copiam habeat, quid quod vile
 sit, quod nobile, aut conspicuum, aut admirabile,
 non habebit? Ad illud viri literatissimi & sa-
 pientissimi aduolant, vt acquisitam à se scientiam
 alios doceant: Sirmior belli sit, strenuissimi du-
 ces, & milites fortissimi accurrunt, vt vel ex copioso
 stipendio sibi dato, vel certè ex spolijs ablatis di-
 tescant: mercatores impigri turmatim accedunt, vt
 vires suas ingenti pretio diuant. In eo regno
 nihil desideratur quod ad necessitatem, aut ad
 voluptatem aut ad splendorem, & magnificentiam
 pertineat. Non iam leges, sed ipsi oculis imple-
 tam videbis illam sententiam Salomonis: Pecun-
 iæ obediunt omnia,] vt vt leguntur septuaginta
 Argenti vilitati obediunt omnia.] Atque illud cu-
 iusdam ex poetis: *Soluit vixorem cum dote, fidemque & amicos
 Egens, & formam Regni pecunia donat.*
 Nihil est tam absconditum, quod diuitie non eruāt,
 nihil tam carum, quod non emant, nihil tam subli-
 me atque inaccessum, quod non obtineant. Si agri-
 tes, non sedes diuitijs, quibus rara in medicina
 eduntur, sanitatem corporis assequeris, & vitam
 istam mortalem proteclabis: Si furias, & litias, diui-
 tiæ suauissimos cibos, & pretiosa vina ministrant:
 Si algeas, diuitie aptissima ad fugis pellendum ve-
 stimenta, & ad splendorem & ostentationem in-
 uantia tribuent. Si aliqua aliare indigeas, diuitiæ
 eam ad tuam vitam ex terræ finibus aduocabunt.
 Ipse suat huius vitæ firma protectio ipsa, quibus re-
 gibus & principibus huius seculi ad voluntatem
 eorum obsequimur, ipsa, quibus tranquillitate in
 libertatem, & amplissimos honores mercamur: ipsa
 tandem nonnā quā homines abiectissimos nobis
 bus vitis similes faciunt, & ad supremum imperium
 euehunt. Exaudiam, dicit Dominus, exaudiam cæcos,
 & illi exaudient tonitru. Et terra exaudiet tinnitum,
 & vitam, & oleum, & hæc exaudient lezabab.] Quo-
 modo, inquā, ego lezabab habitatoribus implebo, &
 eam spectabile & desiderabile faciā? Nō aliter qui-
 dem

Eccl. 10.
19.

Herat.
epist.

1. 1.

Osca.
2. 1. 1.

dem